

Marți, 15 Septembrie, 2026

**†) Sf. Ier. Iosif cel Nou de la Partoș, mitropolitul Banatului; † Sf. Mare Mc. Nichita
† Sf. Ier. Visarion, arhiepiscopul Larisei**

Galateni 5

¹¹ Dar dacă eu, fraților, încă mai propovăduiesc tăierea'mprejur, pentru ce mai sunt prigonit? Ar însemna că piatra de poticnire a crucii¹ a fost înlăturată...

¹² O, tăia-s'ar cu totu'n bucățele² cei ce vă destramă³ pe voi!

¹³ Fiindcă voi, fraților, ați fost chemați la libertate; numai să nu vă folosiți libertatea ca prilej de a-i sluji trupului, ci slujiți-vă unul altuia prin iubire.

¹⁴ Căci toată legea se cuprinde într'un singur cuvânt, în acesta: **Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși.**

¹⁵ Dar dacă vă mușcați unul pe

¹ Crucea (răstignirea) ca piatră de poticnire; vezi 1 Co 1, 23.

² După unii comentatori, posibilă aluzie la acei păgâni care în timpul ritualurilor orgiastice ale zeiței frigiene Cybela ajungeau să se automutileze prin tăierea unor mădule ale trupului.

³ Literal: cei ce vă întorc pe dos; cei ce vă scot din liniștea unitară a duhului.

altul și vă mâncați, vedeți să nu vă nimiciți voi între voi.

¹⁶ Zic dar: Cu duhul să umblați, și nu pofta trupului s'o împliniți!

¹⁷ Fiindcă trupul pofteste împotriva duhului, iar duhul împotriva trupului; căci acestea se împotrivesc unul altuia, astfel ca voi să nu faceți ceea ce ați vrea⁴.

¹⁸ Dar dacă sunteți duși de Duhul, nu sunteți sub lege.

¹⁹ Iar faptele trupului sunt cunoscut; acestea sunt: desfrânare, necurăție, nerușinare,

²⁰ idolatrie, vrăjitorie, dușmăanii, certuri, gelozii, întărâtări, gâlcevi, dezbinări, erezii,

²¹ invidii, ucideri, beții, chefuri și cele asemănătoare acestora, asupra cărora vă previn — așa cum v'am mai prevenit — că cei ce fac unele ca acestea nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu.

⁴ Lupta dintre a vrea binele și a face răul; vezi Rm 7, 19 și nota.

Marcu 7

5 Și L-au întrebat fariseii și cărturarii: „De ce nu merg ucenicii tăi după datina bătrânilor, ci mănâncă pâine cu mâinile necurate?”

6 Iar El le-a zis: „Bine a profețit Isaia despre voi, fățarnicilor, așa cum este scris: **Poporul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine;**

7 **dar zadarnic Mă cinstește învățând învățături care sunt porunci omenești.**

8 Că voi, lăsând la o parte porunca lui Dumnezeu, țineți datina oamenilor, spălarea urcioarelor și a paharelor și multe faceți asemenea acestora”.

9 Și le zicea: „Bun de tot!, voi ați lepădat porunca lui Dumnezeu ca să vă țineți datina voastră!

10 Căci Moise a zis: **Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta și Cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa să fie pedepsit cu moarte.**

11 Voi însă spuneți: Dacă un om îi va zice tatălui său sau mamei sale: Corban, adică: Darul cu care aș putea să te ajut I l-am dăruit lui Dumnezeu⁵,

⁵ **Corban** este transliterarea grecească a ebraicului **karban**, care semnifică un dar oferit ocazional lui Dumnezeu, într-o anumită împrejurare, spre deosebire

12 pe acela nu-l mai lăsați să facă nimic pentru tatăl său sau pentru mama sa

13 și în felul acesta desființați cuvântul lui Dumnezeu prin datina voastră pe care voi singuri ați dat-o. Și multe asemenea acestora le faceți”.

14 Și chemând iarăși mulțimea la El, le zicea: „Ascultați-Mă toți și înțelegeți:

15 Nu este nimic din afara omului care, intrând în el, să-l poată spurca⁶. Dar cele ce ies din om, acelea sunt cele ce-l spurcă pe om.

16 De are cineva urechi de auzit, să audă!”⁷

de ofrandele permanente, consacrate ca atare prin dispozițiile legii. Un astfel de dar constituia subterfugiul fățarnicilor în scuza de a nu-și ajuta părinții.

⁶ Limbajul biblic românesc a adoptat și păstrat acest cuvânt tare, cu scopul de a apăsa pe ideea impurității morale. Foarte exact, verbul **koinō** înseamnă a profana, a murdări, al face pe cineva impur.

⁷ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

Tâlcuire

„Nu este nimic din afară de om care, intrând în el, să-l poată spurca; dar cele ce ies din om, acelea sunt care îl spurcă.” La acest loc și la altele asemenea lui (cum ar fi, de pildă, „nu mâncarea ne va pune înaintea lui Dumnezeu”) arată de obicei neprietenii postului, presupunând că au în ele îndeajunsă îndreptățire pentru a nu posti după tipicul și rânduiala Bisericii. Cât de îndesulătoare este această dezvinovățire, știe orîșice credincios. A fost rînduit ca, postind, să ne înfrînăm de la anumite mâncăruri nu pentru că ar fi spurcate, ci fiindcă prin această înfrînare se ajunge mai lesne la subțierea cărnii, care este neapărat trebuincioasă pentru sporirea lăuntrică. Acest înțeles al legii postului este atât de însemnat, încât cei care socotesc spurcată vreo mâncare sunt socotiți printre eretici; înaintea neprietenilor postului însă nu trebuie să stăruim asupra acestui lucru, ci asupra faptului că postul este o datorie în măsura în care el e un mijloc de a birui înclinările păcătoase și poftele trupului. Aici nu au ce să mai spună. Dacă sporirea lăuntri-

că este o datorie, este o datorie și folosirea unui mijloc socotit ca neapărat trebuitor pentru aceasta, cum este postul. Și conștiința îi spune fiecăruia acest lucru. Pentru a o liniști, i se răspunde: „Eu am să acopăr nepostirea printr-un alt mijloc”; sau: „Mie postul îmi face rău”; sau: „Eu postesc când vreau, nu în posturile rînduite”. Dar prima dezvinovățire este nepotrivită, fiindcă până acum nimeni nu s-a priceput, fără postire, să-și potolească trupul și să-și pună pe temei bun cele lăuntrice. Cea din urmă e de asemenea nepotrivită, fiindcă Biserica este un singur trup și a-ți face rânduială aparte este un lucru potrivit înțocmirii ei; a te abate de la rânduielile obștești ale Bisericii nu poți, fără numai dacă ieși din ea, iar câtă vreme este cineva mădular al ei, nu poate să spună și să ceară asta. Cea de-a doua dezvinovățire are o umbră de adevăr; și, într-adevăr, nu sunt datori să postească cei cărora postul le strică sănătatea, fiindcă postul nu este rînduit ca să ucidă trupul, ci ca să omoare patimile. Dar dacă stăm să îi numărăm pe aceștia cu bună credință, se va vedea că sunt atât de puțini, încât nici nu merită luați în socoteală. Mai rămâne o singură pricină: lipsa de dorință. Aici n-ai ce să zici. Nici în rai nu te iau împotriva voinței tale;

numai când ești osândit să mergi
în iad – vrei, nu vrei, te duci; te
înhață și te aruncă.⁸

⁸ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri
din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi
din an.*